

## SAGAN OM HUR VÅR HERRE GAV LANDET ÅT DALFOLKET

Det var på den tiden då vår Herre fördelade jordens alla riken. Åt alla folk gav han en trakt att bebo efter kynnet och sinnesarten hos vart och ett av dem. När turen kom till Dalarna lastade vår Herre en båt full med folk, och for med dem över stora vatten, och långt om länge nådde båten land i sunnan Dalarna. Då lät vår Herre alla dem som hade rumpa gå av och bosätta sig. Och rumpmasar kallas södra Dalarnas inbyggare än i dag.

Vår Herre fortsatte färden längs sjöar och vattendrag, och gav bort socken efter socken. Det var en ansenlig mängd folk i båten från början, så han tillstod rätt många att stiga ur i socknarna söder om Siljan. Man kan förstå att bland de som längst blev kvar i båten uppstod undran och missnöje när de såg så fagra nejder gå sin näsa förbi, medan de själva måste fortsätta resan norröver. Många begynte knota och klaga och stor träta uppstod.

Det var nära att vår Herre miste tålmodet. Han lät båten lägga till vid en av Siljans stränder och där lät han den flocken som trätte värst gå iland. Och platsen kallade han Leksand. Kvar i båten var bland andra några som väsnades och förde ett stimmigt tal. Vår Herre var trött på allt oväsen, så han styrde in i en vik och bjöd dessa människor att gå iland där Rättviks kyrka nu ligger. Och väl är att märka, att gällt och stimmigt är Rättvikskarlens tal än i dag.

Det fanns inte så många kvar i båten nu längre, sedan vår Herre satt av en liten flock på Sollerön, men det var några som hela tiden hållit sig för sig själva. De var sturska och högfärdiga och höll sig för mer än alla andra. Båten nådde Siljan övre ände, och Mora var det land Vår Herre gav åt dessa de sista.

Men när han så gjorde sig redo att vända om med tomma båten kom han att lyfta upp en sittbänk i aktern på den. Då fick han se några små försagda krakar sitta där undångömda, som inte givit ett ljud ifrån sig på hela resan, utan tålmodigt fördragit all tunga. Då greps vår Herre av stor medömkan med dessa och han sa: ”- *Men var skall göra av er stackare, allt gott land har jag nu frikostigt fördelat, det finns bara en oländig, frostkarg ödemark kvar, och hur ska sådana som ni där kunna slå sig ner och finna utkomst?*”

Men i sin stora allvishet la han råd, och snart ljusnade hans uppsyn och han sa: ”- *Det blir fäll ingen annan råd än att jag får ge er ett alldeles obegripligt gott förstånd så att ni alltid ska veta att finna på råd, vara snara och påhittiga, kunna med allt slags bygge och smide och göra dråpeliga uppfinningar, så att ni kan framhärda era dagar i den här dalen upp med älven.*”

ÄLVDALEN gav han dem att bebo, och duktiga, mångkunniga och företagsamma är Älvdalingarna allt sen dess.

Avskrivet 2010-01-15 av Anders Barke från minnesuppteckning av Prest-Gudrun 1962-03-13. Prest-Gudrun var dotter till Stintzing, som var präst i Åsen c:a 1925 - 1940.

Kompletterat med handskrivet dokument (bif) som Pell Birgitta Andersson hittade i gömmorna 2010-01-15. Vem som textat så vackert är okänt. Hör gärna av dig om du vet mer om denna vackra historia. De flesta har hört den, men ingen vet varifrån den kommer./M v h A Barke